

ansførte Forslag; de øvrige Forslag ere væsentligt kun Redaktionsforslag. Forslagene gaae ud paa tilbeels at sætte en Formuesskat istedetfor Indkomsskatten, hvad jeg allerede under 1ste Behandling udtalte mig udførligt for. Man vil see, at, hvad her er foreslaaet under Nr. 4, at Skatten svares af al Formue, anslaaet efter dens forskjellige Bestanddeles Værdi i Handel og Vandel, er Grundprincippet, og ved Siden deraf staaer Indkomsskatten af Indtægten af personlig Virksomhed. Det er i alt Fald Skridt henimod det Rette, og det er navnlig et Forsøg paa at fyldestgjøre det Princip at komme til Indtægtskilderne, altsaa det samme Princip, som ogsaa Fleertallet deelviis er gaaet ind paa. De Grunde, der have bevæget mig til den Anskuelse, at det er den Maade, hvorpaa vi, naar vi vilde have en brugbar Skat, og naar vi alvorligt vilde en Skat, der virkelig hviler paa Skatteevnen, maae gribe Sagen an, tillod jeg mig under 1ste Behandling temmelig udførligt at fremsætte. Jeg har mange Grunde til her at komme frem med dette Forslag. Der er allerede den, at det er bekjendt, at Formuesskatten ønskes af en meget stor Deel af Befolkningen, i alt Fald af Befolkningen i visse Dele af Landet. Denne Grund er naturligviis i og for sig aldeles ingen. Det er en Selvfølge, at jeg fremsætter dette Forslag, fordi jeg troer, at det er retfærdigt og tillige praktisk. Jeg antager, at jeg vil møde mindre Indvending med Hensyn til det Første, at man lettere gaaer ind paa, at det: at beskatte Formuen bethdeligt højere og Indkomsten af anden personlig Virksomhed lempeligere og her at gjøre et bethdeligt Afdrag, en bethdelig Lettelse, der er af stor Vigtighed for de mindre Indkomster, i og for sig er retfærdig. Det er i og for sig indlysende, hvilken Forskjel der virkelig er paa, hvad man kalder Nettoindtægt. Nettoindtægt, som dette Udtryk bruges ved Indkomsskatten, er ikke Andet end et Regnskabsudtryk, men ikke Udtrykket for den sande Skatteevne. Der er den største Forskjel paa Nettoindkomsten efter dens forskjellige Bestaaffenhed, og der er navnlig

en Hovedforskjel tilstede imellem, om Indkomsten kommer fra Formuen eller fra personlig Virksomhed, idet ved den personlige Virksomhed ikke Alt er reen Indtægt, saaledes som Rente er reen Indtægt af Formuen. Ved den personlige Virksomhed maa der gjøres et Afdrag, der svarer til de Capitalafdrag, den Capitalerstatning, der under saa mange Former drages fra ved al Indtægt af Formue. Enhver, der lever af personlig Virksomhed, maa jo lægge hen til eget og Families Underhold, dette træder stærkt frem ved det første det bedste Exempel, man vil tage. Lad os tage et tydeligt Exempel — jeg troer, jeg nævne det sidst — en Capitalist, der eier Obligationer, og i Sammenligning med ham en Haandværker. Hvilken Forskjel er der ikke paa de to Folks Skatteindtægt, naaget de have den samme Indkomst! Capitalisten kan bruge Alt, og han er ligesaa heldigt stillet, om han bliver syg eller gammel, og Familien ligesaa, naar han dør, hvorimod den Anden, hvis han skal være ligesaa heldigt stillet i disse Tilfælde, maa lægge tilside af sin Indtægt. De have begge lige Meget, den ene 800 Rd. ved sit Arbejde, den anden 800 Rd. i Rente, men de have ikke den samme Skatteevne, der er den største Forskjel. Ligesom dette Grundprincip i og for sig er klart og indlysende, saaledes troer jeg, at det ikke vil møde nogen stærk Modsigelse. Dette med Hensyn til Principets Retfærdighed. Det andet Punkt, som maastee vil møde mere Modsigelse, er Spørgsmaalet om, hvorvidt det er praktisk, men det er netop Hovedgrunden, som har bevæget mig til at komme med dette Forslag, at jeg har den Anskuelse, at det er den eneste praktiske Maade, hvorpaa man her i Landet bør gribe denne Sag an. Det er et Resultat, hvortil jeg er kommen ved temmelig omhyggelige Undersøgelser, i alt Fald saa omhyggelige, som det har været mig muligt efter de Hjælpe midler, som jeg har kunnet erhverve mig. Ved at see hen til andre Lande og navnlig de Lande, hvor Indkomsskatten spiller den vigtigste Rolle, er jeg gjennem disse Erfaringer kommen til